

XII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Palyginimas apie galeistingąjį samarietį primena, kokia turėtų būti mūsų meilė artimui, nesvarbu, kas jis bebūtų, ir rodo pavyzdį tikros meilės – Kristaus meilės (Evangelija). Bažnyčia džiaugiasi, nes turi valdžią nenuilstamai darbuotis gėrio tarnyboje drauge gydant nuodėmės žaizdas ir platinti dieviškąjį gyvenimą (Apaštalo skaitinys).

Bažnyčios maldos pagrindas – Kristaus kontempliavimas. Kaip ir Mozės malda, ji būtinai bus išgiršta, nes joje Bažnyčia savo tautai prašo dieviškojo galeistingumo.

Introitus

Ps. 69, 2–3. Deus, in adiutoriūm meum inténde: Dómine, ad adiuvándum me festína: confundántur et revereántur inimíci mei, qui quærunt ánimam meam.

Ps. 69, 4. Avertántur retrórsum et erubéscant: qui cógitant mihi mala.

Collecta

Omnípotens et miséricors Deus, de cuius múnere venit, ut tibi a fídelibus tuis digne et laudabíliter serviátur: tríbue, quæsumus, nobis; ut ad promissíones tuas sine offensióne currámus. Per Dominum nostrum...

Epistola

Léctio Epístolæ beáti Pauli Apóstoli ad Corinthios. (2 Cor. 3, 4–9)

Fratres: Fidúciam talem habémus per Christum ad Deum: non quod sufficiéntes simus cogitáre áliquíd a

Introitas

Ps 69, 2–3. Dieve, atei man padėti; Viešpatie, skubėk mane gelbėti. Tesitraukia ir tebūna sugėdyti mano priešai, kurie kėsinasi į mano gyvybę.

Ps 69, 4. Tepasitraukia ir tesusigėsta, kurie man linki nelaimės.

Kolekta

Visagali ir galeistingasis Dieve, Tavo malonės dėka tikintieji gali Tau vertai ir tinkamai tarnauti. Leisk mums, meldžiame Tave, be kliūčių siekti Tavo gėrybių, kurias esi pažadėjęs. Per mūsų Viešpatį...

Epistolė

Skaitinys iš šventojo apaštalo Pauliaus antrojo Laiško korintiečiams. (2 Kor 3, 4–9)

Broliai: Tokį pasitikėjimą Dievu mes turime Kristaus dėka. Ir ne todėl, kad būtume savaime tinkami ką

nobis, quasi ex nobis: sed sufficientia nostra ex Deo est: qui et idoneos nos fecit ministros novi testamenti: non littera, sed spiritu: littera enim occidit, spiritus autem vivificat. Quod si ministratio mortis, litteris deformata in lapidibus, fuit in gloria; ita ut non possent intendere fili Israel in faciem Moysi, propter gloriam vultus eius, quae evacuatur: quomodo non magis ministratio Spiritus erit in gloria? Nam si ministratio damnationis gloria est multo magis abundat ministerium iustitiae in gloria.

Graduale

Ps. 33, 2–3. Benedicam Dominum in omni tempore: semper laus eius in ore meo. **V.** In Domino laudabitur anima mea: audiant mansueti, et laetentur.

Alleluia

Alleluia, alleluia.

Ps. 87, 2. **V.** Domine, Deus salutis meae, in die clamavi et nocte coram te. Alleluia.

Evangelium

Sequentia sancti Evangelii secundum Lucam. (Luc. 10, 23–37)

In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis: Beati oculi, qui vident quae vos videtis. Dico enim vobis,

nors sumanyti tarytum iš savęs, bet mūsų tinkamumas iš Dievo, kuris padarė mus tinkamus būti tarnais Naujosios Sandoros – ne raidės, bet Dvasios, nes raidė užmuša, o Dvasia teikia gyvybę. Jeigu tarnavimas mirčiai, iškaltas raidėmis akmenyse, buvo toks garbingas, kad Izraelio vaikai negalėjo pažvelgti Mozei į veidą dėl jo švytėjimo, kuris turėjo išblėsti, tai nepalyginti didesne garbe bus apgaubtas tarnavimas Dvasiai. Jeigu pasmerkimo tarnystė tokia garbinga, tai teisumo tarnystė dar garbingesnė.

Gradualas

Ps 33, 2–3. Visuomet šlovinsiu Viešpatį; jo garbė nuolatos bus mano lūpose. **V.** Mano siela didžiuojasi Viešpačiu. Teišgirsta tai nuolankieji ir tesidžiaugia.

Aleliuja

Aleliuja, aleliuja.

Ps 87, 2. **V.** Viešpatie Dieve, mano Gelbėtojau, šaukiaus tavęs dieną ir naktį. Aleliuja.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Luką tęsinys. (Lk 10, 23–37)

Anuo metu: Atsigręžęs vien tiktai į mokinius, Jėzus tarė: „Palaimintos akys, kurios regi, ką jūs regite.

quod multi prophétæ et reges voluerunt videre quæ vos videtis, et non viderunt: et audire quæ auditis, et non audierunt. Et ecce, quidam legisperitus surréxit, tentans illum, et dicens: Magister, quid faciéndó vitam ætérnam possidébo? At ille dixit ad eum: In lege quid scriptum est? quómodo legis? Ille respóndens, dixit: Díliges Dóminum, Deum tuum, ex toto corde tuo, et ex tota ánima tua, et ex ómnibus víribus tuis; et ex omni mente tua: et próximum tuum sicut teípsum. Dixítque illi: Recte respóndisti: hoc fac, et vives. Ille autem volens iustificáre seípsum, dixit ad Iesum: Et quis est meus próximus? Suscípíens autem Iesus, dixit: Homo quidam descendébat ab Ierúsalem in Iéricho, et incidit in latrónes, qui étiam despoliavérunt eum: et plagis impóstitis abiérunt, semívivo relicto. Accidit autem, ut sacerdos quidam descénderet eádem via: et viso illo præterívit. Simíliter et levíta, cum esset secus locum et vidéret eum, pertránsiit. Samaritánus autem quidam iter fáciens, venit secus eum: et videns eum, misericórdia motus est. Et apprópians, alligávit vulnera eius, infúndens óleum et vinum: et impónens illum in iumentum suum, duxit in stábulum, et curam eius egit. Et

Sakau jums: daugel pranašų ir karalių troško išvysti, ką jūs matote, bet neišvydo, ir išgirsti, ką jūs girdite, bet neišgirdo.“ Štai atsistojo vienas Įstatymo mokytojas ir, mėgindamas jį, paklausė: „Mokytojau, ką turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą?“ Jėzus tarė: „O kas parašyta Įstatyme? Kaip skaitai?“ Tas atsakė: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis ir visu protu, o savo artimą kaip save patį.“ Jėzus jam tarė: „Gerai atsakei. Tai daryk, ir gyvensi.“ Norėdamas pasiteisinti, anas paklausė Jėzų: „O kas gi mano artimas?“ Jėzus prabilo: „Vienas žmogus keliavo iš Jeruzalės į Jerichą ir pakliuvo į plėšikų rankas. Tie išrengė jį, sumušė ir nuėjo sau, palikdami pusgyvį. Atsitiktinai tuo pačiu keliu ėjo vienas kunigas. Jis pamatė, bet praėjo kita puse kelio. Taip pat ir levitas, pro tą vietą eidamas, jį matė ir praėjo kita kelio puse. O vienas pakeleivis samarietis, užtikęs jį, pasigailejo. Jis priėjo prie jo, užpylė ant žaizdų aliejaus ir vyno, aptvarstė jas; pasukui, užkėlęs ant savo gyvulio, nugabeno į užėigą ir slaugė jį. Kitą dieną jis išsiėmė du denarus, padavė užėigos šeiminkui ir tarė: „Slaugyk jį, o jeigu išleisi ką viršaus,

áltera die prótulit duos denários et dedit stabulário, et ait: Curam illius habe: et quodcúmque supererogáveris, ego cum rediero, reddam tibi. Quis horum trium vidétur tibi próximus fuísse illi, qui incidit in latrónes? At ille dixit: Qui fecit misericórdiam in illum. Et ait illi Iesus: Vade, et tu fac simíliter.

Offertorium

Exod. 32, 11, 13 et 14. Precátus est Moyses in conspéctu Dómini, Dei sui, et dixit: Quare, Dómine, irascéris in pópulo tuo? Parce iræ ánimæ tuæ: meménto Abraham, Isaac et Iacob, quibus iurásti dare terram fluéntem lac et mel. Et placátus factus est Dóminus de malignitáte, quam dixit fácere pópulo suo.

Secreta

Hóstias, quæsumus, Dómine, propítius inténde, quas sacris altáribus exhibémus: ut, nobis indulgéntiam largiéndo, tuo nómini dent honórem. Per Dominum nostrum...

Præfatio de Ss. Trinitate

Vere dignum est, æquum et salutare, nos tibi semper et ubique gratias agere: Domine, sancte Pater omnipotens, æterne Deus: Qui cum unigenito Filio tuo et Spiritu Sancto unus es Deus, unus es Dominus:

sugrižęs aš tau atsilyginsiu.“ Kas iš šitų trijų tau atrodo buvęs artimas patekusiam į plėšikų rankas?“ Jis atsakė: „Tas, kuris parodė jam gailingumą.“ Jėzus atsakė: „Eik ir tu taip daryk!“

Ofertorijus

Iš 32, 11, 13 ir 14. Mozė maldavo Viešpatį, savo Dievą, ir sakė: „Viešpatie, kodėl tu pyksti ant savo tautos? Teatsileidžia tavo rūstybė. Atsimink Abraomą, Izaoką ir Jokūbą, kuriems prisiekei duoti žemę, tekančią pienu ir medumi.“ Viešpats pasigailėjo ir nebesiuntė nelaimės, kuria buvo grasęs savo tautai.

Sekreta

Meldžiame Tave, Viešpatie, maloningai pažvelk į aukas, sudėtas ant šventojo altoriaus, kad jos duotų garbę Tavo vardui, o mums – kalčių atleidimą. Per mūsų Viešpatį...

Švč. Trejybės prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga, visur ir visada Tau dėkoti, šventas Viešpatie, visagali Tėve, amžinasis Dieve, kuris su vienatiniu savo Sūnumi ir Šventąja Dvasia esi vienas Dievas ir vienas

non in unius singularitate personæ, sed in unius Trinitate substantiæ. Quod enim de tua gloria, revelante te, credimus, hoc de Filio tuo, hoc de Spiritu Sancto sine differentia discretionis sentimus. Ut in confessione veræ sempiternæque Deitatis, et in personis proprietas, et in essentia unitas, et in maiestate adoratur æqualitas. Quam laudant Angeli atque Archangeli, Cherubim quoque ac Seraphim: qui non cessant clamare quotidie, una voce dicentes: Sanctus.

Communio

Ps. 103, 13 et 14–15. De fructu óperum tuórum, Dómine, satiábitur terra: ut edúcas panem de terra, et vinum lætíficet cor hómínis: ut exhílaret fáciem in oleo, et panis cor hómínis confírmet.

Postcommunio

Vivíficet nos, quæsumus, Dómine, huius participátio sancta mystérii: et páriter nobis expiatiónem tríbuat et múnimen. Per Dominum nostrum...

Viešpats – nēra tai Asmens vienu-
mas, bet vienos prigimties Trejybē.
Juk tai, kā per tavajī apreiškīmā apie
tavo garbē tikime, be jokio skirtumo
pripažīstame Sūnui ir Šventajai
Dvasiai, kad, išpažīstant tikrā ir
amžinā Dievystē, būtū šlovinamas ir
Asmenū skirtingumas, ir jų prigim-
ties vienumas, ir jų lygus didin-
gumas. Jī garbina angelai ir ar-
kangelai, cherubinai ir serafimai;
kasdien nepalīauja garsiai šlovinti,
vienu balsu tardami: Šventas.

Komunija

Ps 103, 13 ir 14–15. Viešpatie, tavo
darbo vaisiais sotinasi zemē. Tu
išželdini duonā iš dirvos, taip pat ir
vynā, kuris džiugina žmogaus širdį.
Aliejus nušviečia veidā, o duona
stiprina žmogaus širdį.

Postkomunija

Tegaivina mus, Viešpatie, meldžia-
me Tave, šventoji Komunija. Tesu-
teikia ji kalčių atleidimą ir apsaugā.
Per mūsų Viešpatį...